

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Ved

Fru **Adolphine Petersens**

Baare

den 25de Oktober 1880.

Fyens Stiftsbogtrykkeri.

Det er med en ejendommelig vemodig Følelse, at vi af den yngre Slægt ser den ene efter den anden af den ældre Slægt forlade os, ligesom staa et Øjeblik dvælende i Døren, vinke til Afsked og saa gaa bort. Mange Minder rejser sig hos mig i denne Stund fra de svundne Dage, alle milde og vemodige; jeg har kjendt hende i min Barndom, da mine Forældre fordrevne af Fjendehaand kom hertil, fandt de Tilhold i hendes Hus; Aar efter stod hun ved Moders Dødsleje, mild og stærk, fuld af Trøst og Hjælp; atter gik Aarene og min Hustru og jeg, som ved Krigen havde mistet vort Hjem, fandt atter Tilhold hos hende, og om et af vore Børn kom og bankede paa Døren, faldt det ganske af sig selv, der var atter en Plads rede. Lille og uanselig var hun, men i det lille, uanselige Legeme boede en stærk og rig Sjæl.

Hun var stærk i Kjærlighed og Troskab. Det sker jo tit, at naar Hjærtet bevæges af fremmed Nød, finder den stærke Følelse let Udtryk i et Ord, i et Løfte; men naar Bevægelsen i Sindet har tabt sin Magt, kan Ordet fortrydes og Løftet glemmes; men den, der havde hendes Løfte, havde hende selv, der kunde gaa Aar hen, men hun svigtede ikke, for hun forstod, hvad Pligt og Ansvar betød og tog det ikke let dermed. Hvad hun i Troskab og Kjærlighed har været for sin Ægtefælle og sine Børn, vil de selv vidne om, men der vil sikkert foruden mig og mine være mange, der har erfaret, hvor stærk og tro hun var i Kjærlighed.

Hun var stærk under Sorgen; den har mange Skikkelser, den kan komme uventet, pludselig, ligesom en Rædsel, der bedøver og lamslaar, eller den kan komme som en Magt, der voxer Dag for Dag, lidt efter lidt, indtil den bliver som et skyggefuldt Træ, der tager alt Sollyset ud af et Menneskeliv, — og hun har vel set Sorgen i begge Skikkelser. Enten knuser den store Sorg et Menneske, eller den kalder Malmten frem i ham; hun var stærk under Sorgen, hun bøjede sit Hoved og sagde: din Vilje ske! og saa gik hun atter i sin daglige Dont, stille og mild, og om end hendes eget Hjærte blødte, og hendes Øjne stode fulde af Taarer, hvor kunde hun tale mildt og godt til andre!

Hun var stærk i Døden, og hun greb ikke i Vemod eller Længsel efter det Liv, der flygtede, men samlet og stærk tog hun Afsked og lærte os andre tilsidst den store Kunst at dø.

Ja, lad mig minde om Sædekornet. Spiren skyder op mod Solen, Planten fæstes dybt ved Roden, og saa skifter Tiderne: Kuld og Frost og de lange mørke Vinternætter, Foraarets lyse og varme Tid, Regn og Solskin alt modner Sæden mod Høsten. Saaledes er det med et Menneskeliv, vi Kristne tro, at det har et Maal, at der bagved al denne Uro og Omskiftelse staar en Vilje, der i Kjærlighed styrer mod et Maal, at et Menneske skal modnes til Guds Rige. Saa skiftede Tiderne i hendes Liv. Hun har vist ført et lykkeligt Menneskeliv, ikke saaledes, at hun var ukjendt med Sorgen, nej, men det er dog nok Livets rigeste Lykke ikke det at være uden Sorg, men at være rodfæstet i Hjemmets Jordbund og i Forstaaelse med vore nærmeste. Hun har været ung og glad, — og Tiden kan jo være saa lys, at det er som Lykke og Glæde tindrer en imøde i hver Dugdraabes Glands; og Sorgen kom og Uvejret og lange mørke Nætter og Vinterkulden, men under alt det modnedes hendes Sjæl mod Gudsriget; gjør det saa end ondt at tage Afsked, — det er et Skaar, som naar Straaet hugges over, det maa

gjøre ondt, saa er det dog for at Sjælen, som Hvedekornet, modnet og rig kan gjemmes i Forraadskamrene hos Gud.

Imorges, da jeg drog fra mit Hjem, laa Mørket over Jorden, Stjærnerne skinnede, men i Østen lyste den gryende Dag, og alt som Solen nærmede sig, blegnede Stjærnerne, en for en, indtil Solen i al sin Herlighed brød frem gennem Taagerne. Et kristent Menneskeliv gaar mod Lyset; det kan være jeg endnu færdes i Mørket og i Stjærnernes usikre Lys, det gaar dog mod den gryende Dag; og hvad der her lyste og lokkede af denne Verdens Herlighed, det vil blegne Stykke for Stykke, som Stjærnerne for den opgaaende Sol, men Guds-folkets Vej gaar mod Guds Rige, mod den gryende Dag, mod Lysets livsalige Land.

Klokken slaar,
Tiden gaar,
ene Guds Naade urokket staar,
den os fører saa tryggelig frem,
bygger os her og hisset et Hjem,
rigt paa den sejrriige Fred.

Amen i Jesu Navn!

H. F. Fejlberg.

(Efter Psalmen: „Tænk naar engang hver Taage er forsvunden.“)

„Tænk naar engang“ — saaledes sige Børnene i deres glade Drømme, naar de udmale sig den Tid, da de skulle faa Del i Livets mange skjulte Skatte; og saaledes siger den trætte Pillegrim, der ser frem til Maalet, hvor Vandringens Besvær skal være til Ende. Og saaledes synge ogsaa vi, som ere Pillegrimme her i Verden, om den Tid, da vi fra Troens Land, hvor saa meget er os en Gaade, skulle komme hjem til Lysets Rige, hvor Alt er klart, og Alt er vist. Den Sang kunde hun som et Guds Barn ogsaa nynne paa og kunde nok glæde sig til, at engang „hver Taage er forsvunden, som her sig sænker over Livet ned“. Men dog tror jeg, at der er en anden Pillegrimssang, der mere udtrykker det, som var hendes Livs Særkjende, og det er Helligtrekongerssangen, som begynder med Verset:

Dejlig er den Himmel blaa,
Lyst det er at se derpaa,
Hvor de gyldne Stjerner blinke,
Hvor de smile, hvor de vinke
Os fra Jorden op til sig.

Hun hørte vistnok ikke til dem, som kalde denne Verden en Jammerdal, men lige saa lidt til dem, der fæste Øjet saaledes paa denne Verden med dens Arbejder og dens Glæder, at hun glemte at se op til den dejlige, dybe, Guds Himmel, der her hvælver sig over os. Tidlig lyste ogsaa for hende Lyset fra det Høje, den klare Stjerne, der skinnede for de hellige tre

Konger og som, hvergang de saa den paany, gjorde dem „saare meget glade“; som vinkede og drog dem henimod sig, ad den Vej, som den viste dem. Saaledes mener jeg, der var fra Begyndelsen noget, som lyste for hendes Sjæl, som gjorde hendes Sind lyst og mildt og venligt, som gjorde at, hvor meget hun end kunde have at sysle med af denne Verdens smaa Ting, der drage Sjælen nedad, saa var der altid noget, som drog Sindet opad i Glæde og Frejdighed, og som tillige gjorde, at hun altid gik med sikre Skridt mod det Maal, som Hjertet og Samvittigheden pegede paa, de som er i Pagt med Lyset fra det Høje.

Men det er Velsignelsen for dem, der som hun hører til Lysets Børn, at Julestjernen i det Høje fører dem, som fordem Østens Vise, til Bethlehem, hvor den saa standser, idet den straalere over Stalden og Krybben, hvor det lille Jesubarn er inde; saa den fører dem hen for hans Fødder, hvor de lære at kjende det underfulde Lys, som udgaar fra ham, fra hans Juleevangelium, og som ved at kaste sine Straaler ind i vort fattige Hjerte, aabenbarer os, at vi er Gud Faders egne Børn med fuld Barneglæde og Barneret i Himmeriges Rige. Saaadan var ogsaa hun i sit inderste Hjerte bleven barneglad ved sin Frelsers Evangelium, var glad som et Barn i Julen, og hver Gang den vendte tilbage, vilde hun ikke blot gjøre sine egne Børn og de mange fattige Børn, hun samlede om sig, glade ved at mætte og begave dem, men hun vilde, at de ogsaa skulde se Lyset fra det Høje og høre Tonen fra Himlen; og derfor kom hun hvert Aar og bad mig, at jeg skulde komme og være med i Eders Juleaftensglæde og tale og synge med de fattige Børn.

• Og se — den, der saaledes bliver barneglad ved at komme til Bethlehem og rig ved det dejlige Julebudskab, faar ogsaa Lyst til som de hellige tre Konger at oplade sit Skatkammer, det som Vor Herre Jesus selv har fyldt med sine

gode Julegaver, og ofre ham det bedste, give Livets bedste Skatte hen til hans Ære, ja ofre ham baade Guld og Røgelse og Myrrha. Og Guldet, som hun gav, det var hendes rige Kjærlighed, som hun i Jesu Navn skjænkede Jer, den Kjærlighed, som I sige var Eders Livs Glæde og Rigdom. Og hvor var I ikke rige! Hvor meget fyldte den Kjærlighed ikke i Eders Liv! Thi hun holdt den aldrig tilbage, men gav til Eder Alle i Forening og til hver Enkelt især saa meget, at I næsten intet Andet have at tænke paa eller tale om til hinanden i disse Sorgens Dage. Men hun vidste godt, at dette havde hun ikke af sig selv. Derfor rejste hun Alteret op hjemme og ofrede Røgelse til hans Ære, Hjertets ydmyge og troende Bøn til Faderen med Lov og Tak til Frelserens Ære. Og idet hun rejste Alteret op, lærte hun Eder, hendes Børn, at knæle derfor, lærte Jer at folde Hænderne og bede Eders Barnebøn: og det er i Sandhed et dejligt Offer til Jesus, som er ham velbehageligt, naar Moderen bringer ham sine Børn, og det ogsaa fra deres Læber begynder at lyde: „Her komme Jesu dine Smaa!“ Men den, der som hun baade selv beder i Troen og fører sine Børn til ham, fordi han er den eneste, der har det evige Livs Ord og derfor kan frelse os baade i Liv og i Død, det Menneske er ogsaa beredt til, naar Tiden kommer, Prøvelsens Tid, da at ofre ham Myrrhaen, den bitre, med Lidelserne og Smerterne, som bæres i hans Navn. Derfor var det saare opbyggeligt for os at være Vidne til hendes troende Hjemgang til Faderen gennem Dødens Strid i de sidste svære Uger. Fra tidligere Tid var hun jo allerede fortrolig med at frembære Smertens Ofre. Hun havde bøjet sig i Ydmyghed, da Gud hjemkaldte hendes 2 Sønner, havde begge Gange tillidsfuldt set op til ham og sagt: „Din Vilje ske!“ Ja hun var altid villig til i stille Lydighed at frembære det Smertens Offer, som Gud krævede, og nu, da det gjaldt for hende selv at gaa igennem Dødsstriden, nu hilsede hun, som jo aldrig tænkte paa sig selv

eller ænsede egen Smerte, nu hilsede hun selv under Lidelserne med Glæde sin Udgangs-, sin Hjemgangsdag. Hjertet slap ikke sin Frelser og, Gud være lovet, han slap ikke hende. Derfor kunde vi ogsaa synge det med Sandhed for hende, der inde ved hendes sidste Leje:

O Jesu fromme,
 O du, paa hvem jeg tror,
 Did lad mig komme,
 Hvor Du i Ære bor!
 Jeg ikke gruer,
 Min Grav er ej mit Hjem,
 Ej Døden truer,
 Til Liv den leder frem,
 Og hist jeg skuer
 Dit ny Jerusalem.

Fryd uden Lige!
 Der kommer jeg til Dig,
 Og ser dit Rige,
 Hvortil du kaldte mig,
 Der skal jeg være
 Hos Dig i Evighed,
 Der Himlens Ære
 Og Fryd er mig bered:
 O Jesu kjære,
 O hvilken Salighed!

Ja hvilken Salighed, Amen!

Joh. Møller.

ADOLPHINE PETERSEN.

Sankt Knuds Kirke d. 25. Oktober 1880.

FYENS STIFTSBOGTRYKKERI.

(Lær mig, o Skov, at visne glad.)

Af Kjærlighed hun kom herhid
i Livets lyse Foraarstid
med Brudekransens Smykke;
den har ej tabt det mindste Blad;
bestandig fulgte hun saa glad
med ham, sin Ungdoms Lykke.

Hvor hurtig rulled Tiden frem!
Sit Hjem hun leved for, sit Hjem
med alle hendes kjære;
men Hjemmets Dør hun aabned vidt
for dem, som Kummer havde lidt,
som Armod maatte bære.

Og stærk hun stod, blev Tiden svar,
hun hentede Kraft fra ham, som har
os elsket uforandret.

Saa fast hun holdt sin Barndoms Tro,
den blev tilsidst den lyse Bro,
hvorpaa hun bort er vandret.

Ja, bort fra sine blev hun kaldt,
og Hjemmets bedste Glæde faldt;
men hendes Navn de priste;
og gennem Savnets bitre Ve
hin Troens Stjerne vil de se,
som hun saa tidt dem viste.

J. K.

Ved

ADOLPHINE AUGUSTA PETERSEN

født Købkes

Jordfæstelse

den 25de Oktober 1880.

■

Før Talen.

Tænk, naar engang den Taage er forsvunden,
Som her sig sænker over Livet ned;
Naar Dagen evig klar er hist oprunden,
Og Lys omstraalet hvert af mine Fjed!

Tænk, naar engang er løst hver jordisk Gaade,
Besvaret hvert Hvorfor, jeg grunded paa,
Men kunde ej med al min Grublen raade,
Tænk, naar jeg Herrens Vej skal klart forstaa!

Tænk, naar engang hver Hjertesorg er slukket,
Hver Vunde lægt, og stillet hvert et Savn,
Hver Smertens Taare visket af, og Sukket,
Det dybe, kvalt i Kjærlighedens Favn!

Tænk, naar engang med utildækket Øje
Jeg ham skal se, hvem her jeg tro'de paa,
Tænk naar jeg hist mit Knæ skal for ham bøje,
Naar jeg med Tak skal for hans Aasyn staa!

Tænk, naar engang jeg uden Synd skal leve,
Hver Tanke ren, hver Gjerning uden Brøst,
Naar aldrig jeg behøver mer at bæve
For Muligheden af en syndig Lyst!

Tænk, naar engang i Himlens gyldne Sale
Jeg med den Ven, jeg her paa Jorden fandt,
I Lyset om et evigt Liv skal tale
Og om det Liv, der som en Drøm forsvandt!

Væk, Jesus, denne Tanke i mit Hjærte,
Hver Gang mig Vejen tykkes lang og slem!
Den sødt skal dæmpe hver en bitter Smerte
Og lokke Smilet gjennem Taarer frem.

Efter Talen.

Som Dug paa slagne Enge,
Saa falder Livets Ord
Paa Kristnes Sottesenge,
I Sky da Haabet gror,
Og Trøsten over Døden
Deraf er Førstegrøden,
Forsvundet er derved
Al Dødens Bitterhed.

Som Sol gaar ned bag Lunden
I Havet lyseblaat,
I Sommer-Aftenstunden
Mens Fugle kvidre smaat,
Saa gaar den Sjæl til Hvile,
I Færd med sødt at smile,
Som føler, i sit Ord
Hos os vor Herre bor.

Som let vort Legem gyser
I Sommer-Morgengry,
Mens Morgenstjærnen lyser
Og lover Dag paa ny,
Mens Sommerdagen gryr
I hvide Morgenskyr,
Saa er med Livets Lys
Vort sidste Kuldegys!

Ved Graven.

Kjærlighed fra Gud
Er det store Bud,
Er det eneste, jeg veed.
Bliv i Kjærlighed,
Og du har Guds Fred,
Thi Gud selv er Kjærlighed!
